

Časy feat Oliver Lowe, Rest

IdeaFatte

Mám sedumdesát, a mám čas sebe mít rád.
I když místo zubů mám plast a dementní drát.
Tak mám tak akorát velkou skrýš v kuchyni,
plnou věcí, co jsme si jako mladí koupili.
SIMky s číslama, které pomalu nikdo neznal,
jó, byl jsem obšourník i když se nezdám.
Nezmar, co si na staré kolena, čte e-maily
o tom, jak byl rapová hvězda, a mířil k hvězdám.
"Věčná!", sem řval o výkendech,
teď se hrabeme s Fattem v archívech,
z těchhle vzpomínek jde, mráz po zádech,
mám pořád dech, nabrat do plic, vydechnout
udělat pořádek.
Pořádně nedělám nic, nedělal jsem nikdy,
Knihu textů IdeaFatte, jsem vyměnil za Bibli.
E-maily za květy, piva za čaj,
Z písmen z abecedy, mi zbylo jenom slovo SATAN.
Dávni bližní, mi nejsou blíží, než dřív,
na střední vzpomínám nerad, nenastalo příměří.
a dřív, než dopiju svoje poslední kafe,
chci poděkovat RAPu, ten mě udělal chlapem!

Někdy mě přepadne nálada vzpomínat,
začnu, starý krabice vod bot votvírat,
smočim rty do vína, zírám na fotky,
kdy sem byl malý Bambíno, nosil péro, šíp
a luk, chodil bos a pral se s angínou.
Vtipný jsou vysvědčení ze střední
kdy mučení bylo to poslední,
bavila Nás tráva, holky, Gambrinus,
byly sme bezedný, poslouchali Wu-Tang clan,
byly tím posedlý.
Mam tu věci, co votvíraj starý zážitky,
vzpomínky, bolesti, úsměvy a výčitky,
situace, který se nebudou už vracet,
a škoda, že se nedaj archivovat polibky.
Schoval sem si starý rapy, abych třeba jak děda,
pustil vnoučatům důkaz, že sem se toho nebál,
akorát nevím, jestli budou mít nervy,
poslouchat ingredience, z lyric - derby.
Nenávidím zápočtový listy, tisíc paragonů,
každopádně si to všechno archivuju do šanonů,
Na důchody asi budem čekat marně, ale
aspoň budem mít čím topit v kamnech

První plenky, první bobky, první kroky, první zuby,
první slova budou z pusy a ten kluk začíná mluvit.
Z nošení poznámek v žákovský je rázem hobby,
vzpomínám na ty doby, kdy sem byl malej jak hobit.
Pamatuju starý Nintendo, žlutý kazety.
Černobílý dvouřádkový mobily, látkový rolety.
Koupelny z UMAKARTu měli všichni susedi.
Běhali sme po sídláku, dělali sme průsery.
Utráceli hromady, za kartičky, za Pogy,
Pár let na to přišlo první brko s Jardou na poli.
A v tom jakoby, se otočil svět naruby.
Stačilo se nahulit a myslel sem jen na kluby.

Měl sem spokojený dětství, základka, pak střední.
Freestyle s brkem za barákem, jó to bylo běžný.
Netušil sem, že pár let na to, vyhraju zlatej,
pohár artataků se sádrou a s berlí.
Čas běží, až budu dědek, tak budu vědět,
že chci za tím barákem jen sedět, a dávat veget.
Let mi nemusí bejt devadesát devět, no budu happy.
Když kolem budou běhat děcka mejch dětí.
Jestli se toho dožiju, hafo se vyleju,
A budu se všim srovnanej až po mě jednou zbyde vzduch.
/jo, to mi věř/